

Col·lecció Narrativa - 59

ONZE POMETES
TÉ EL POMER

21 x 21

Cossetània
EDICIONS

Onze pometes té el pomer és una iniciativa
de l'Associació de Joves Escriptors en Llengua Catalana
(AJELC) i la Secretaria General de Joventut

Associació de Joves Escriptors

Generalitat de Catalunya
Departament de Presidència
Secretaria General de Joventut

L'AJELC rep el suport de la Institució de les Lletres Catalanes

Primera edició: gener del 2008

© Els autors

© Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9791-328-7

Dipòsit legal: B-382-08

QUÈ VOLEN, AQUESTA GENT?

Pròleg d'Ofèlia Dracs

Fa molts anys que vaig decidir no pegar brot a la vida i delegar qualsevol tipus de feina en els ingenus, desinformats i necessitats col·laboradors que s'hi avinguessin per quatre quartos i unes paraules amables. No hi ha res com ser rica, tenir mandra i saber aguantar geni i figura.

La parcel·la literària de la meva complexa personalitat la vaig delegar en uns xicots molt espavilats que ara han fet un viatge llarguíssim per explicar-me que volen unes paraules meves per no sé quina història...

Em faig la desmenjada, però en el fons, m'emociona que hagin pensat en els supervivents de la meva primera aventura, m'hi apunto i, tot seguit, recordo i em fa la il·lusió que les meves *Deu pometes té el pomer* no queden tan lluny... Demano que em portin aquell volum, li trec la pols, esternudo i... M'he de pessigar perquè no m'acabo de creure que es vagi publicar l'any 1980. Fa vint-i-vuit anys, doncs, que un jurat sense prejudicis atorgava el premi La Sonrisa Vertical, en la seva segona convocatòria, a un llibre presentat per un col·lectiu. I escrit en català. Vint-i-vuit anys!

Després hi va haver més llibres i al col·lectiu, que tenia la porta força oberta, hi van entrar i sortir d'altres escriptors, la majoria, de la generació dels setanta. Amb la intenció de reivindicar els gèneres literaris, hi va haver un llibre de por morbosa i d'altres dedicats a la sèrie negra, la ciència-ficció, la història gastronòmica i la història literària. Alguns intents van quedar pel camí, com ara un de color de rosa i un altre de trens, que va anar a parar en una via morta.

Que jo sàpiga, de la guerra civil cap aquí, Ofèlia Dracs és el col·lectiu català que ha tingut una vida més llarga i més activa. Darrerament hi ha hagut un parell d'aparicions com la dels germans Miranda i la de les germanes Quintana, que més aviat han representat una operació editorial que no pas les ganades d'un grup d'amics amb unes necessitats semblants que volguessin projectar al paper unes inquietuds i un pensament comuns. Bé: de cara enfora parlem de "col·lectiu", de "grup", de "col·laboradors". En el fons tot era una cortina de fum, perquè així jo mateixa podia escriure el que em donava la gana i si algú s'havia de carregar els neulers de la crítica que arrufava el nas, que no fos jo. Sempre he tingut una tirada cap a la comoditat psíquica. I física.

Al llarg de catorze anys, Ofèlia Dracs va publicar aquells sis volums de narracions, alguns dels quals s'han traduït al castellà, el francès, el portuguès i l'italià. A més, va mantenir una vida força activa a la premsa amb la publicació d'infinat d'articles d'opinió al *Noticiero Universal*, *El Correo Catalán*, *La Vanguardia* i *El País*. En destacaria la secció "Ofelioteca" que publicàvem al suplement en català d'aquest darrer diari, en què ens perme-

tíem fer crítica literària de llibres inventats. Vam donar un tomb tan essencial als estudis literaris que gent com Harold Bloom han iniciat un període de silenci mentre busquen, desesperats, exemplars dels llibres que vam re-censionar per poder-hi dir la seva.

Després... Després va venir el silenci. S'obrien moltes possibilitats i tothom tenia molta feina. L'amistat continuava, però no hi havia tantes ocasions de trobar-se, de fer gresca, fins que la vella dama de la dalla va fer estralls. Des del meu exili daurat d'Imba-hiri recordo amb pena els que van deixar-nos. Si després de les *pometes* ja va morir Xavier Romeu en un accident de cotxe, la malaltia es va emportar més endavant Joaquim Soler i Jaume Fuster, tots tres molt abans del que els tocava. En Quim i en Jaume, concretament, sempre havien estat dels més entusiastes a l'hora d'engegar qualsevol projecte i havien participat en totes les històries.

Prou! Fins aquí he intentat situar i informar els lectors més joves de qui és la vella carrossa que ara els presenta aquestes *Onze pometes té el pomer* que ens arriben, ben fresques i eròtiques, amb ganes de fer trempar i riure, de la mà d'una colla d'escriptors que, si més no, tenen una cosa en comú: la joventut! El temps dirà si les ganes de jugar persisteixen, si tenen motius i interès per tornar-se a trobar, riure, plorar i treballar junts.

D'entrada, diria que és un llibre escrit sense inhibicions. En el conjunt d'aquestse onze narracions hi ha una mica de tot. Unes són més esqueixades que les altres, encara que una aparent fredor pot amagar un foc interior latent, no tant a la vista. És complicat parlar d'un conjunt tan divers, unit únicament per la temàtica eròtica, un gènere

que avui es pot abordar d'una manera més clara i natural, no pas com en èpoques més reculades, quan tot s'havia d'insinuar per por de xocar amb la censura, cosa que permetia fer filigranes que, en moltes ocasions, a part d'augmentar l'equívoc de les situacions, els oferien un caràcter més picant i maliciós.

Com si fes l'ullet a la cèlebre història d'aquell retrat wildeà, trobem el cap d'una empresa que es rejoveneix a mesura que es relaciona amb les empleades que li transmeten la joventut que abans han xuclat a un personal masculí ben disposat i ignorant del que poden perdre. L'excitació pel verb: una dona es posa a cent quan escolta les proeses amatòries que li explica un amic que, amb ella, en canvi, es mostra indiferent, com si fos invisible, com si l'amistat exclogués el desig. La dona madura i solitària que té somnis angèlics molt recargolats. El penediment per la traïció a una amant en el moment de consumir-la, però que no és cap obstacle per realitzar-la, malgrat els problemes que crearà posteriorment en la relació amb una i altra. La confusió i ambigüïtat entre una fotografia, la noia que ha servit de model, l'autor i els *voyageurs*. L'escàndol que produeix en una comunitat tancada el retorn d'una noia alliberada sexualment, que s'ho fa amb un mosso, poc abans que esclati la guerra civil. La còpula de dos terroristes dins la caixa forta del banc que volen desvalisar i que fa acabar malament l'aventura. La dona russa que queda embarassada d'un client molt primmirat quan fa el carrer a la Ronda i torna al seu país a parir una criatura que al cap dels anys vindrà a fer un concert gràcies als estudis que li ha pagat el pare, que no s'ha mogut de Barcelona. Les fantasies sorprenentment idèntiques que viuen una dona

i un home fins que la realitat els condueix a la situació inicial del joc que han imaginat. La consumació de l'amor a distància: la dona, al llit, el marit, lluny, a Suècia. El mestre i l'alumna que el sedueix en el recinte tan poc adequat per fer l'amor com és un col·legi de monges...

Tot això, és clar, explica ben poca cosa, perquè el que compta del recull no és una síntesi apressada, per simplificar, sinó la planificació, el rigor, el desenvolupament, la precisió...

I el llenguatge, que és ben divers, com ho són els estils, criteris i tècniques dels onze autors joves que s'hi han aplegat. Jo diria que els autors d'aquestes *Onze pometes té el pomer* no tenien la intenció de fer un testament o un inventari d'argot literari eròtic com era, en part, el meu objectiu fa gairebé trenta anys. Un dels orgulls de l'antic col·lectiu va ser que, uns anys després, el *Diccionari eròtic i sexual* de Joan J. Vinyoles, d'Edicions 62 (1989), recollís molts mots i expressions utilitzats per primera vegada per Ofèlia Dracs. A les *Onze pometes*, en canvi, l'acte sexual s'hi expressa normalment com a follar i no s'utilitzen cardar, embotonar, boixar, barrinar, cavalcar, enforquillar, fotre un clau... O xinar, com de petita havia sentit dir a la Selva. No és un retret, és clar, però sí que és la constatació del pes que exerceixen sobre la manera d'expressar-nos el pas del temps i l'ús que en fan les publicacions i els mitjans de comunicació escrits i visuals. O sí que és un retret, què carat, perquè l'agilitat de la llengua també proporciona plaers estilístics.

Els autors d'aquest recull es prenen el gènere més seriosament que no me'l vaig prendre jo. I se m'acut pensar que si a les *Deu pometes* hi havia molt més humor,

ironia, sàtira o sarcasme que no n'hi ha a *Onze pometes* és potser un símptoma més del profund canvi que ha experimentat la nostra societat literària en aquests anys. Potser vaig ser agosarada en voler reivindicar un gènere socialment i políticament mal vist. Els autors de “prestigi” no el tocaven, si més no públicament. I encara menys aquells autors que pretenien fer-se un lloc en el panorama literari. Amb el meu llibre no sols reivindicava el gènere en general, sinó un dels gèneres més desprestigiats de l'època. I penso que és per això que hi ha tant d'humor, tanta ironia. Sabut és que la incitació eròtica que pretén produir la literatura verda, és notablement rebaixada quan en la narració hi apareixen elements distanciadors i reflexius, com l'humor o la ironia. O es fa riure o es fa trempar. I si vaig fer passar les meves històries pel mirall deformador de l'humor i la ironia era com per justificar la meva gosadia. Que als autors d'*Onze pometes* gairebé no els calgui aquestes coartades per mostrar-nos les seves fantasies eròtiques deu voler dir que la nostra societat literària ja és capaç d'acceptar aquest descarat gènere sense cap mena d'escarafall.

Però si bé sembla que ja som capaços de deixar que la nostra creativitat s'ocupi també dels nostres instints de la part baixa que els intel·ligents anomenem l'arc de triomf, sense avergonyir-nos-en, em sembla que encara no som capaços de creureu'ns-ho. Encara, en aquestes històries hi trobo unes descripcions de l'intercanvi o l'experiència sexual que responen més a la il·lusió fantàstica del masclé que no pas a la realitat. És clar que la incorporació d'alguna autora, en aquest llibre, ha introduït variants sexuals que procuren alguna amenitat més interessant que la sempiterna (i benaurada) penetració.

Endavant, escriptors joves! I que aquesta aventura no sigui l'única. Us ho recomana una que, a més de treballar amb il·lusió en aquell vell projecte, es va divertir de valent i va afermar unes amistats per a tota la vida. Penseu que, sovint, les reunions de l'Ofèlia tenien una excusa literària: el llibre que jo, l'enigmàtica escriptora, tenia entre mans; però en el fons, la raó oculta de la trobada era reveure'ns i poder passar una bona estona i riure plegats. Coses rares de l'amistat.

Per als qui els plaguin les paradoxes, penseu que de deu a onze pometes només hi ha la petita diferència de vint-i-vuit anys.

Ofèlia Dracs
Imba-hiri Hawks, setembre de 2007

CHI

Jordi Dausà

*L'home savi contempla allò inevitable
i decideix què no és inevitable.
L'home comú contempla allò inevitable
i decideix què és inevitable.*

Màxima taoista

Ella diu:

—Ara fem-ho pel darrere.

I arqueja el cos, recolzant-se a la paret de la dutxa. Oferint-me un cul rodó i una mica tou, lluent, coronat amb un tribal a la zona lumbar.

Diu:

—Fes servir el xampú per lubricar.

Espremo l'ampolla de plàstic fins a obtenir una bola vermella i llefiscosa que fa olor de maduixa i de fruites del bosc. L'empastifo. L'acaronó i inspiro profundament.

La Bàrbara treballa al Nasty amb la Druna. Metre seixanta i tants, amb una pell daurada que ressalta aquells ulls de color acerat. No té els pits turgents de la Druna, però

els seus també tenen encant: tan pesants, com una fruita madura i gustosa. Tota ella, rodoneta, és una invitació que la mosseguis. D'alguna banda d'Alemanya, i com totes les alemanyes de la seva edat, és rossa i duu un pírcing al nas.

Me la va presentar la Druna fa dues setmanes:

—Mira, Matt, la cambrera nova.

Amb la Druna ens coneixem de la Facultat, tercer de Farmàcia. Ens hem enrotllat unes quantes vegades i suposo que és alguna cosa semblant a una xicoteta, però sense compromís. És a dir: no fem res del que fan els enamorats: ni cinemes, ni sopars romàntics, ni prendre cafès (estàs perdut quan prens cafè amb una noia; per això només ens veiem per follar o per sortir de copes).

La noia gemega fluixet, es mossega el llavi inferior i tanca els ulls amb força.

—Vols que pari?

—Si pares, et mato. M'agrada així, al principi sempre costa i fa una mica de mal.

Penso que és veritat, que al principi tot fa una mica de mal i amb tota la suavitat del món moc el maluc endavant i enrere. Inspirant i expirant molt profundament. Mai m'havia fet un cul i m'adono de la diferència: és infinitament més estret, més íntim. Palpitant. Et sents superior, quan ho fas pel darrere, amb l'adrenalina desbocada pels vasos sanguinis. Com si tinguessis poder per destruir alguna cosa bella.

I, oblidant-me de tot menys d'inspirar i d'expirar molt profundament per agafar *Chi*, m'hi lliuro.

Ahir al vespre vaig arribar aviat al Nasty. Els dijous s'omple d'estudiants que juguen al duro i demanen les cançons que no volen posar als bars del centre. De seguida vaig veu-

re que la Druna es trobava malament: estava molt pàl·lida i s'havia recollit el cabell —negre, sedós i llarg— en una cua de cavall, com fa sempre que té mal de cap.

—Tinc la regla, Matt, estic fatal.

La Bàrbara, des de l'altre extrem de la barra, assentia. Com volent dir: sí, està fatal. Ningú sap exactament què fa la Bàrbara. Viu en un pis compartit del barri vell amb dues noies, parla raonablement bé la nostra llengua i és un misteri com arriba a final de mes. En aquest aspecte també és diferent de la Druna: la darrera d'una estirp de farmacèutics petitburgesos de reputació impecable, bona estudiant i delegada de classe. A casa seva tenen diners de sobres per pagar-li la carrera sense que hagi de treballar, però ella s'estima més no dependre de ningú. Així, amb els diners que fa al Nasty en té per menjar i comprar roba, les seves dues necessitats més bàsiques. Per la casa no ha de patir: comparteix amb sa germana un pis de la família, al centre de la ciutat.

—T'has pres alguna cosa? Naproxè sòdic?

—No et passis. Vaig dopada amb paracetamol i cafeïna. Però res, noi. El primer dia del cicle sempre és així.

—I com ho faràs? No pots marxar?

—No, els dijous sempre està ple, ja saps com va. I avui en Pere no pot venir, així que m'he de quedar per pebrots.

En Pere era el propietari del local, arribava cap a la una, ajudava a servir, feia la caixa i abaixava la persiana metàl·lica.

—Quina putada!

—Sí.

La veia més indefensa que mai: amb la pell tan blanca i el coll llarg i fi, darrere la barra d'aquell antre on punxaven les cançons que enlloc més volien punxar.

Semblava a punt d'ensorrar-se en qualsevol moment.

—Vols que em quedi en lloc teu, Druna?

Per no exprimir els pares he treballat a dotzenes de llocs diferents, i fer de cambrer sempre ha estat un dels meus oficis predilectes. Té alguna cosa grandiosa, romàntica. Seguir el ritme de la nit, el ritme que et marquen. Com un combat, tu contra els clients. Tu contra la nit.

Pensant que el món és un lloc ben estrany —perquè jo, que he de treballar per guanyar-me la vida, voldria no fer-ho i ella, que no li cal, ho fa— li vaig preguntar per segona vegada si volia que la substituís. Em mirà amb els ulls molt oberts, somrient amb tristesa de noia massa responsable, i vaig comprendre que sí, que l'havia clavada i que aquella bona obra m'havia donat deu punts a la llista d'una de les estudiants més boniques i riques de la ciutat.

Posant-se sobre les espatlles un jersei d'un blanc immaculat, s'acomiadà besant-me amb els seus llavis prims i delicats, com pinzellades precises.

I vaig saltar darrere la barra. Devien ser les dotze i el bar encara era buit: tot just dues parelles a les taules, embolcallades per la llum tèrbola dels fluorescents blaus, i tres estudiants sorollosos jugant als dards i bevent cerveza. Al cap d'una hora es començà a omplir. El Nasty era un local petit, rarament hi havia més de cinquanta persones; però eren cinquanta persones que volien sentir la música que enlloc més s'atrevien a punxar i que sortien fent tentines, de tant jugar al duro.

Cinquanta clients exigents.

Amb la Bàrbara treballàvem com cal treballar: a tota llet. Els tres estudiants dels dards s'entestaven a convidar-la a xupitos i ella s'entestava que jo també en begués.

Mai he aguantat gaire l'alcohol, i després de tres o quatre rondes i d'un parell de whiskies amb cola, que anava bevent darrere la barra, ja anava una mica entonat. Cap a les tres, abans de tancar, el bar era quasi buit i jo estava quasi borratxo. La Bàrbara, que havia begut molt més, volia seguir amb el joc dels xupitos.

—Va, Matt, l'últim abans de tancar.

—Si en bec un més, acabaré malament.

Aleshores em va clavar aquells ulls d'acer.

—Com de malament?

—No sé. Potser cauré al terra.

Com si la música estigués massa alta, m'acostà aquells llavis molsuts i vermells.

—Si caus, et recolliré.

No em deixà cap altra opció. Somrient, va omplir un got de xupito amb licor d'alguna fruita. Amb el focus que il·luminava les ampolles, els pírcings li brillaven i la seva pell semblava més daurada i el seu cabell més ros. Amb tota la parsimònia del món alçà el got i me'l posà sota el nas i deixà que el flairés. Després, amb la mateixa llentitud, se'l va acostar entremaliadament i l'acomodà entre aquells dos pits que vessaven per damunt de l'escot.

—Va, valent, beu.

Estic llegint un llibre sobre religions xineses. Diu que la respiració és la clau de la vida. Qui controla la respiració —el *Chi*, en diuen ells, l'energia interna que és font de totes les coses—, controla la vida.

Inspirar, expirar.

Fa un parell de mesos que estic embolicat amb la Dru-na i encara no hem pronunciat la paraula 'relació'. Simplement, ens deixem portar, deixem que tot flueixi (el

mateix que diuen taoistes i budistes: no t'aferris a res, deixa que tot passi). Però embolicar-se amb la seva companya de feina espatllaria el que fos que hi havia, tingués nom o no. I jo no estava ni estic segur d'on volia arribar amb la Druna. És bonica —sense l'atractiu sexual i salvatge de la Bàrbara— i intel·ligent. I de bona família.

Els pocs clients que quedaven aplaudien quan em vaig acostar i vaig agafar la vora del got amb les dents —sentint a les commissures de la boca i a les galtes el tacte càlid dels seus pits—, bevent-me'l sense tocar-lo amb les mans. Ella va somriure i em clavà una mirada tan intensa que quasi tallava.

Deu minuts després —bar buit i persiana abaixada— s'havia tret la samarreta i els sostenidors, i jo lluitava una batalla perduda per fer cabre la seva enorme mama dins la meva boca. Tenia gust amarg, de colònia. Com si m'hagués llegit el pensament, alçà un braç per damunt del cap i, sense mirar, va agafar una ampolla. Whisky. M'apartà del pit i, amb una ganyota de nena dolenta, en vessà un raig sobre el mugró.

—Així serà més bo.

Mentre tornava a submergir-me en aquella massa de carn vaig pensar en la Druna i en les seves sines turgents, blanques i netes de tatuatges. Vaig pensar com podia ser que un tipus com jo, que no feia esport, que no treia bones notes, que no tenia una vena intel·lectual i que només podia presumir de ser un guitarrista mediocre, hagués aconseguit xuclar els pits d'aquelles dues noies tan diferents que, si no s'haguessin conegut darrere la barra d'un bar, segurament mai s'haurien dirigit una sola paraula.

Quan me'n vaig cansar dels pits vaig baixar, agenollant-me, fins al melic i m'hi vaig entretenir una estona,

jugant amb el pírcing i acariciant els engonals. I després ella també s'agenollà, somrient, i em besà amb aquells llavis molsuts i vermells i jo sentia el cor bategant-me molt de pressa malgrat les inspiracions i les expiracions. I va recolzar les mans sobre el meu pit i va empènyer suau-ment fins que vaig quedar estirat al terra, darrere la barra, sentint com els pantalons i els calçotets se m'abaixaven i un pessigolleig humit que havia començat al genoll dret pujava serpentejant per la cama i es deturava sobre el meu penis, que quasi em feia mal de tan erecte com estava.

Inspirar, expirar.

No va ser fins aleshores que vaig comprendre la diferència que hi havia entre la Druna i ella. Mentre la meua companya de classe la mamava com qui fa una cosa mecànica —una mica monòtonament, sense lloc a improvisacions, com si volgués convertir la boca en cony— la Bàrbara xuclava, llepava, ressegua de la base a la punta, estimulava el gland amb cops ràpids de llengua, metrallant-me, alhora que amb la mà lliure m'acaronava els testicles. I el millor de tot: em mirava, em clavava aquells dos ulls d'un blau grisós mentre xarrupava i acaronava. Tota una experiència això que una noia et miri als ulls i et somrigui mentre t'acaronava el sexe. Tota una mostra d'afecte sincer, perquè no mirar als ulls —el mirall de l'ànima, diuen els orientals— durant una relació sexual és com voler defugir l'essència més profunda d'una persona.

Disposat a compensar-la —i per evitar escorre'm tan aviat— vaig murmurar un “ara tu” i la vaig ajudar a estirar-se. En algun moment s'havia tret el tanga, de manera que sota la faldilla de seguida vaig sentir la seva pell i el tacte del seu pèl gruixut i curtíssim.

Amb una mica de por, perquè era obvi que ella tenia molta més experiència en aquests temes, vaig llepar-li els llavis, oberts i humits, que deixaven anar aquella flaire característica de promeses i de sexe, per després concentrar-me en el clítoris fent servir cops de llengua curts i ràpids, com havia fet ella amb mi. La Bàrbara cridava molt i cada pocs segons tenia convulsions tan fortes que em van fer sospitar que no fes una mica de teatre, però aquells crits eren tan intensos i semblaven tan sincers que me'n vaig oblidar del tot. A més, cada vegada estava més humida: de la vagina en sortia un fil tènue però visible que baixava pel perineu fins a mullar-li l'anus.

—Fem-ho, Matt —m'allargà un paquet prim i platejat.

Vaig treure'l de l'embolcall i me'l vaig col·locar tan ràpid com vaig poder, i de seguida vaig lliscar —perquè entre el whisky, la suor i els fluids corporals, la Bàrbara estava xopa i enganxosa— fins aquella cova càlida i tranquil·la que era el seu cony.

Inspirant, expirant, una mica espantat de posseir una noia atractiva com la Bàrbara. Una mica culpable per enganyar una noia com la Druna.

L'alcohol i l'adrenalina quasi em varen esborrar la memòria a partir d'aquest punt. Recordo imatges vagues, flaixos, com un videoclip: canvis de postura, crits, la darrera envestida. Després em recordo al carrer, donant la mà a la Bàrbara i caminant fins a casa seva. Sigui on sigui casa seva. Un altre flaix: al seu sofà, prenent la darrera copa i (em sembla) tornant a follar.

Fins que m'he llevat aquest matí en un llit que no és el meu, amb caparrassa, la boca pastosa, una sensació lleugera de nàusea i una fortíssima sensació de culpa.

La Bàrbara m'ha dit bon dia, m'ha acaronat i m'ha confessat que feia temps que no s'ho havia passat tan bé amb un tio. També m'ha dit que feia mala cara, m'ha ofert un sobre d'ibuprofè i un antiàcid que he acceptat encantat, i m'ha proposat una dutxa conjunta aprofitant que les seves companyes de pis eren a treballar, per acabar-me de curar la ressaca.

He pensat en la Druna i en la cagada d'ahir al vespre. He pensat que potser em perdonaria si li deia que anava molt begut i que tot allò havia passat perquè no havíem deixat clar de bon principi quina era la nostra relació. Exactament. També he sabut que ja no podria tornar al Nasty i veure-les totes dues, treballant de cantó i fent-se bromes.

He pensat en dir-li a la Bàrbara que millor que ho deixéssim estar abans no ens hi féssim mal. Però m'ha mirat amb aquells ulls, semblants a dues dagues teutones assedegades de sang, i l'única cosa que he pogut fer ha estat inspirar profundament, intentant agafar la màxima quantitat possible de *Chi*, donar-li la mà i seguir-la fins a la dutxa.

ROMY SOTA EL LLENÇOL

Jordi Tena i Galindo

A vegades un passavolant baixa per la ronda de Sant Antoni, però ningú no el reconeix. Es tracta d'un individu que passa desapercebut amb facilitat; els seus trets facials no destaquen entre les multituds que a aquelles hores s'apleguen al voltant dels aparadors o que caminen segures vers el mercat que els espera al final de l'avinguda.

Com una ombra perduda en un claustre, l'home observa de reüll les figures quietes que es distribueixen per tota la vorera. Els seus passos lents, fins i tot, li permeten resseguir amb l'esguard cada racó visible dels cossos oferts als passejants masculins. De tota manera, malgrat destinar els cinc sentits en la recerca de la dona adient per satisfer els seus desitjos, també disposa de l'habilitat suficient per, al mateix temps, parar atenció a la possible arribada d'una parella de guàrdies urbans. La seva activitat és clandestina i n'és plenament conscient.

Quan troba una dona aturada dempeus o passejant a prop dels vianants sols, de vegades amb una paraula incitadora als llavis, l'home dirigeix la trajectòria de la seva

mirada cap a la geografia física del cos femení en qüestió i l'observa de dalt a baix, talment com si volgués aprofitar el darrer moment de la seva vida tot expulsant l'ànim lúbric acumulat durant molts anys. No obstant això, no és cap presidiari, ni tampoc cap refugiat d'un país en guerra. Només es tracta d'un home corrent amb un ofici corrent a qui ofega la monotonia. Viu sol i es relaciona poc, i és potser aquesta manca de contacte amb altres persones el que l'empeny a descarregar tota la seva necessitat social de forma brusca i immediata, encara que hagi de gastar diners a tal efecte. Quan passeja per la Ronda, abans de decidir-se per una o altra dona, la selecció prèvia implica un exercici mental, tot imaginant-se grapejant el cos voluptuós que té davant. Si troba plaer en el contacte de les seves mans primer amb els pits, després amb el ventre i en el seu avanç lent pels malucs fins assolir el pubis, aleshores considera que aquesta dona és digna de passar pel seu llit.

Cal dir, però, que encara no ha trobat la dona que pot produir-li plaer de debò. Cada cop que finalitza la prestació de serveis per part de la femella escollida s'adona que no és allò el que cerca veritablement i que potser ha gastat diners endebades. Dia rere dia es lamenta de no haver aconseguit trobar aquell cos femení ideal que ja l'havia guiat com a objectiu el primer cop que va sortir pels carrers de la ciutat a fi d'apaivagar el seu desig carnal.

El fet que les dones presents a la ronda de Sant Antoni siguin en gran mesura provinents de l'est d'Europa l'ha fet sovintejar aquest espai públic ciutadà. Sempre li ha semblat que serà més fàcil de trobar allò que cerca si s'acosta a aquest tipus de noies. De tota manera, també coneix amb

força detall altres zones de Barcelona on la prostitució es fa present amb la mateixa intensitat.

I l'home avança amb el mateix ritme, sense perdre ni un bri d'esperança, conscient que amb freqüència la fortuna premia els més tenaços. Precisament, aquesta és la idea que retorna de sobte a la ment del passavolant. La seva constància mereix un premi i potser, llevat que el desig l'enganyi, el té davant. En una de les cantonades de l'avinguda una dona fuma amb la mirada perduda, qui sap si cansada d'hores d'espera. Té els cabells de color clar, la pell pàl·lida i uns ulls grans que expressen una certa resignació per les circumstàncies de la vida que, sense saber ben bé com, l'han portat a la seva situació actual.

L'home la contempla extasiat, com corprès per una aparició divina. Un cop recuperat del seu estat semihipnòtic comença a observar des d'un semàfor en vermell que elimina sospites els seus pits emergents d'un escot moderat, els quals aporten una imatge de proporció harmònica al conjunt del seu físic. A més, les cames són visibles a sota d'una faldilla curta i ajustada, i interiorment confirma la perfecció que ha copsat en un primer moment. Ella és la dona que ha buscat sempre.

La dona nota que algú la mira i gira el cap, tot mantenint la cigarreta entre dos dits. L'home s'atansa a la prostituta i ella somriu, disposada a aconseguir com més guanys millor.

—Com et dius? —li pregunta l'home.

—Linda —contesta ella.

Tot seguit li fa l'ullet, es posa la cigarreta entre els llavis i afegeix:

—Què et ve de gust? Un servei complet són cinquanta euros, oferta de la casa. L'habitació va a part.

L'home sorprèn la noia amb una contraoferta de cent euros si accepta que es desplacin en un taxi a un *meublé* que ell coneix en una altra zona més tranquil·la. La noia vacil·la per uns segons, perquè tot plegat li sembla estrany, però quan l'home augmenta la xifra a cent cinquanta euros ja no dubta més i tots dos s'atansen a la calçada a fi d'aturar un taxi.

En pocs segons n'aconsegueixen un i la Linda apaga la cigarreta amb la sabata i la llença al recipient per a burilles d'una paperera situada a prop. Seguidament pugen al vehicle, on el client dóna al taxista una adreça de Sant Gervasi.

La noia està inquieta però procura dissimular-ho. L'home sembla educat, però n'ha vist de tots colors d'ençà que va arribar a Barcelona amb intenció de guanyar-se bé la vida. Mentrestant, ell sent una satisfacció interior que no recorda haver sentit abans i de tant en tant mira la Linda amb un somris als llavis. Al seu torn, el taxista mira a través del retrovisor l'escot de la prostituta, així com la porció de les cames que poden abastar els seus ulls mentre condueix. Al taxista li sembla una dona molt atractiva i li recorda una actriu de les d'abans, però no sap exactament quina.

El taxi deixa la parella en un carreró tranquil i s'acosten a una porta opaca que pertany a un hotel, si bé no sembla un hotel corrent. Un cop a dins els rep una sala fosca amb cortines a banda i banda i una finestreta com de taquilla de cinema. Un home jove d'uniforme surt de darrere de les cortines i els dóna la benvinguda, tot afegint que poden acompanyar-lo.

La Linda s'adona que aquest *meublé* és un dels de millor categoria que ha trepitjat mai. Tots tres pugen a un pis superior amb l'ascensor i avancen per un passadís fosc

fins que el jove uniformat els deixa davant d'una porta. El client paga el preu de l'habitació i finalment, després de tants anys de desitjar-ho, es queda sol a la cambra amb el seu ideal de dona.

La Linda comença a voltar per l'habitació, entra a la cambra de bany per examinar-la i s'atura davant del mirall per arreglar-se una mica. L'home se situa al seu darrere i treu dos bitllets de cinquanta euros.

—Ara et pago això i quan acabem la resta.

La Linda els col·loca dins d'una bossa de mà i a continuació li pregunta com es diu ell. L'home s'hi atansa i l'abraça per darrere.

—Em dic Anselm, però no té cap importància, perquè el que importa de debò és que a la fi t'he trobat, Romy.

La noia s'estranya que l'anomeni Romy. Mai no ha utilitzat aquest sobrenom. S'imagina que potser l'home ha perdut la seva dona en un accident i que està tan trasbalsat que s'ha pensat que era ella.

L'home comença a acaronar el cos de la noia. Ella es deixa fer. Els llavis masculins s'acosten com brases al coll i succionen amb intensitat però, a poc a poc, l'acció se suavitza i passeja els seus llavis amunt i avall pel rostre receptor i després per l'espai de pell que deixa lliure l'escot.

La noia se separa d'ell. Li ofereix la seva mà, que ell accepta amb ulls delerosos de carn. Ella avança fins al llit i es treu la samarreta ajustada, tot mostrant la part superior del cos. Porta uns sostenidors que realcen els seus pits. A continuació l'home comença també a despullar-se, i quan ja té el tors lliure de teixits, en el seu estat més natural, s'atansa a la noia, la pren i la seva boca es fa dominadora dels pits d'ella, com un lleopard que gaudeix de la seva

presa. És el retorn a la vida salvatge, el triomf dels instints més primaris per sobre de la racionalitat humana.

Una mà de la noia acarona l'entrecuix del salvatge. Fa temps que ningú no li fa l'amor amb una passió semblant i allò es mereix una recompensa. S'aixeca lentament la faldilla en un gest de disponibilitat sexual que resulta del tot irresistible per al mascle excitat. Ell s'ajup fins a succionar i acaronar amb la mà dreta, tot al mateix temps, les cames seductores. Seguidament li treu la faldilla.

La noia somriu i s'estira al llit. L'home s'acaba de despullar i se situa al costat d'ella. Sense que hagin passat encara tres segons, inicia un viatge amb els palmells de les dues mans per tot el cos de la prostituta, fins al punt que ella té una sensació estranya, com si hagués de transformar-se progressivament en un garbuix de pell i de carn.

—Treu-te els sostenidors —li diu a l'orella en veu baixa.

La noia correspon a la petició i així allibera els seus pits de l'opressió protectora de la peça de roba interior.

Les mans de l'home van, sense contemplacions de cap tipus, als òrgans femenins fins a notar la flexibilitat i la suavitat amagades durant tant de temps, massa temps. Després hi van els llavis per celebrar la descoberta i succionen l'entorn dels mugrons. Mentrestant, la noia sent com aquell contacte intens cada cop es troba més proper al punt central, fins que la llengua de l'animal salvatge assoleix el punt culminant del cim.

L'home fica la mà per dins de les calces de la Linda i ella s'estremeix amb el cúmul de sensacions que aquest gest li provoca. Llavors ell descobreix un pubis humit que augmenta encara més l'excitació que ja el domina.

ÍNDIX

Què volen, aquesta gent?	7
<i>Pròleg d'Ofèlia Dracs</i>	
Chi.....	15
<i>Jordi Dausà</i>	
Romy sota el llençol	25
<i>Jordi Tena i Galindo</i>	
Ssssss... (la carta que no t'enviaré).....	39
<i>Núria Busquet Isart</i>	
Delits i delictes	51
<i>Marc Gomar</i>	
Un desig en paral·lel	59
<i>Alex Brasó</i>	
Només amics	69
<i>Carme Boladeres</i>	
Els pensaments del desig.....	73
<i>Jordi Guàrdia</i>	

Relacions laborals	81
<i>Francesc Sureda</i>	
Amor omnia vincit	91
<i>David Jané</i>	
Cinc sentits per a l'últim estiu	101
<i>Cinta Arasa</i>	
Simbiosi	117
<i>Jordi Prenafeta</i>	